

1) Ἀπόδοσις χάριτος λόγ. σύνηθ. : Δίνε ἀμέτρητα τὰ ἀγαθὰ σου χωρὶς... ἀνταπόδοσι Ιδραγούμ. Σταμάτ. 71.

β) Τὸ ἀνταποδιδόμενον δῶρον ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην Λευκ. 2) Καταιγίς, θύελλα καταστρεπτική, θεομηνία (διότι κατὰ τὰς λαϊκὰς δοξασίας αἱ τοιαῦται θεομηνίαι θεωροῦνται ὡς ἀνταπόδοσις, τιμωρία τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰς ἀμαρτίας αὐτῶν) Ρόδ. : Ὁ Θεὸς μᾶς ἔκαμεν ἀνταπόσι. Ὁ χειμῶνας σήμερον εἶναι ἀνταπόσι. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀντιμικὸς Β 1.

άνταπολόγημα τό, ἀμάρτ. ἀντιπολόγημαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταπολογοῦμαι.

Αὐθάδης ἀπάντησις, ἀντιλογία.

άνταπόλογος ὁ, ἀμάρτ. ἀντιπόλοος Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀντί και τοῦ οὐσ. ἀπόλογος.

Ἀπόκρισις, ἀντιλογία : Γνωμ. Τοῦ πελ-λοῦ ὁ ἀντιπόλοος ἐν' ἡ σιωπῇ (πελ-λοῦ=παράφρονος).

άνταπολογοῦμαι ἀμάρτ. ἀντιπολοοῦμαι Κύπρ. ἄντιπολοοῦμαι Κάρπ.

Τὸ ἀρχ. ἀνταπολογοῦμαι.

1) Ἀνταπαντῶ Κάρπ. : Ἄσμ.

Κ' εἰς τὴν ἀνευρίαν μου κ' εἰς τὸ τραοῦσμά μου, μάννα μου, ὁ πρωτοθεριστὴς ἄντιπολοῦσθαι μου.

2) Ἀντιλέγω, ἀπαντῶ αὐθαδῶς Κύπρ. : Ἡ δούλα μας οὐλ-λον τῷ ἀντιπολοῦται. Ὁ γιὸς ἀντιπολοῦται τοῦ τῶρου. Ἐν' ἀντροπῇ ν' ἀντιπολοῦσαι τοῦ θκειοῦ σου.

άντάρα ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ. Τραπ.) Τσακων. ἀδάρα πολλαχ. ἀδάα Σαμοθρ. ἐντάρα Χίος ὀντάρα Α.Ρουμελ. (Καρ.) ἄντάρα Νίσυρ. (καὶ ἀντάρα) ἄδαρα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀντάρα, παρ' ὃ καὶ ἐντάρα ὑποχωρητικῶς ἐκ τοῦ ρ. ἀναταράσσω ἢ ἐνταράσσω κατὰ ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 158 κέξ. Ὁ Κορ. Ἀτ. 2,125 καὶ Γραμματ. 87 ἐκ τοῦ ἀνταερία, ὃ δὲ JZingerle ἐν Glotta 17 (1929) 134 κέξ. ἐκ τοῦ *ἀνταύρα. Κατὰ ΜΔέφνερ ἐν Νεοελλ. Ἀναλ. Παρνασσ. 1,392 ἐκ τοῦ ρ. ἀνταίρω.

1) Ταραχή, κρότος, θόρυβος σύνηθ. καὶ Τσακων. : Τὰ παιδιὰ κάμουν μεγάλη ἀντάρα. Πολλὴ ἀντάρα γίνεται 'ς τὸ σπίτι σύνηθ. Τί ἔρημ' ἀντάρα κάνει τοῦτος ὁ μύλος! Πελοπν. (Τριφυλ.) Ἀκουγότανε μιὰ ἀντάρα, σὰν νὰ τρανοῦσανε τὴν ἄγκυρα τοῦ καϊκιῶ Πελοπν. (Κιάτ.) Νὰ μὴ κάμ'ς ἀντάρεις ἱκεῖ ποῦ θὰ πᾶς σκουλεῖο Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀντάρα ἐνι νοῖον τὰν αὐλῇ (θόρυβον ἀκούω ἐν τῇ αὐλῇ) Τσακων. || Φρ. Ἐνοῦ χωριοῦ ἀντάρα κάνεις! (ἐπὶ τοῦ λίαν θορυβώδους) Πελοπν. (Ἀργ.) || Ἄσμ.

Τί εἶν' τὸ κακὸ ποῦ γίνεται κ' ἡ ταραχὴ κ' ἡ ἀντάρα Λεξ. Πρω.

Κε ἀγκῶ νῆας πέρδικας λαλιά, νῆας πέρδικας ἀντάρα καὶ ξύπνησα καὶ τὴ ρουτῶ καὶ τὴν καλονξिताζου

Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Δουκ. (λ. ἀντάρτης) «ἀντάρα γοῦν ἀκούς πολλὴ μετὰ ταραχὴ μεγάλη».

β) Θορυβώδης διασκέδασις Βιθυν. Μακεδ. (Θεσσαλον.) κ. ἄ. : Ἐχει τῶρα ποῦ ἦρτε ὁ ἀδρεφός του ἀντάρεις καὶ βροντάρεις Βιθυν. || Γνωμ.

Ὁ γάμος θέλει τύμπανα, τὸ πανηγύρι ἀντάρα

Θεσσαλον. γ) Μετων. ἄνθρωπος λίαν ὀχληρὸς Σύμ. : Κατήντησες ἀντάρα! δ) Συμπλοκή, ἔρις Θεσσ. (Τρίκκ.) Κεφαλλ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. : Ἐγίνηκε 'ς τὸ πανηγύρι μεγάλη ἀδάρα Κεφαλλ. Ἀρχίνησαν πάλι τ'ς ἀδάρες Τρίκκ. Γίν' ἄντάρα Αἰτωλ. 2) Μεταφ. στενοχωρία, ἀγωνία,

περισπασμὸς Αἴγιν. Δαρδαν. Θήρ. Κύθηρ. κ. ἄ. : Ἐχει ἀδάρες καὶ τρεχάματα Θήρ. Κύθηρ. || Ἄσμ.

Γιέ μου, τί εἶν' τὰ κλάματα, ἡ ἔδισή σου ἀντάρα;

Αἴγιν. 3) Ἀνεμοταραχή, ἀνεμοζάλη, θύελλα κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. Σάντ.) : Φύσηξι βουρξὰς καὶ ἀντάρα Σκόπ. Βροχὴ καὶ ἀντάρα Οἶν. || Παροιμ. Ὁ λύκος 'ς τὴν ἀντάρα χαίρεται (οἱ κακοὶ ἐπιτυγχάνουν συνήθως ἐν τεταραγμένοις καιροῖς. Συνών. παροιμ. ὁ λύκος 'ς τὴν ἀνεμοζάλη χαίρεται) πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἡ μάννα μ' ὅδε μ' ἔκαμε καὶ ὅδε μ' ἐκοιλοπόνα,

ἦταν ἀδάρα καὶ βροχὴ καὶ καταχνιὰ μεγάλη

Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνεμοζάλη 1. 4) Ὁμίχλη σύνηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) : Ἦταν τόση ἡ ἀντάρα ποῦ δὲν ἔβλεπε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Τὰ βουνὰ ἔχουν πολλὴ ἀντάρα σήμερα σύνηθ. Ἐπесе ἀντάρα Πελοπν. (Κορινθ.) Μαύρη ἀδάρα πλάκωσε Κρήτ. Τήρα κείν' τ'ν ἀντάρα κεί ἀπάν' 'ς τ'ν κορ'φή 'ς τὸν βουνὸ Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τὰ ραδία μέγαν ἀντάραν ἔχ'νε Τραπ. || Φρ. Ἀδάρα καὶ καπνὸς Σάμ. Κουρνιαχτὸς καὶ ἀδάρα Θεσσ. Τὰ 'καμι ἀντάρα τὰ λιφτὰ -τοῦ σπῖτ'-τοῦ φουστᾶν' κττ. (τὰ κατέστρεψε, τὰ ἠφάνισε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἡλὸς καὶ μαύρη ἀδάρα! (ἀρά) Κρήτ. (Μεραμβ.) Σκούν' καὶ ἀδάρα νὰ γίν'ς! (ἀρά) Λέσβ. || Μετὰ τοῦ ρ. πάω σχηματίζει περίφρασιν πρὸς δήλωσιν τοῦ ἐν ὑπερβολικῷ βαθμῷ γινομένου πολλαχ. : Θὰ φᾶς ξύλο ποῦ θὰ πάη ἀντάρα πολλαχ. Τὸ γλέντι πῆγε ἀντάρα καὶ καπνὸς Πελοπν. (Αἴγ.) Ἦπτε κρᾶσο ποῦ πῆγε ἀντάρα Μῆλ. Τὸ ψάλσιμο πῆγε ἀντάρα Ἦπ. Ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγούδι πᾶει ἀντάρα Πελοπν. (Κόρινθ.) || Παροιμ. φρ. Καθαρὸς οὐρανὸς ἀντάρα δὲν ἔχει (ἐπὶ τοῦ τιμίου καὶ ἀθώου. Συνών. παροιμ. φρ. καθαρὸς οὐρανὸς ἀστραπὲς δὲ φοβᾶται) Παξ. Παροιμ.

Κοιλιά μ', γομάρι σὲ χρωσιτῶ καὶ ἄς εἶν' καὶ μαύρ' ἀντάρα (ἐπὶ τῆς ἀπαραιτήτου ἀνάγκης τῆς πληρώσεως τοῦ στομάχου καὶ μεταφ. καὶ ἐπὶ ἄλλων ἀπαραιτήτων ἀναγκῶν) Χίος || Ἄσμ.

Ν' ἀναστενάξω βγαίν' ἄχνός, νὰ βήξω βγαίν' ἀντάρα Εὐβ. (Κύμ.)

Θωρεῖτε 'κείνο τὸ 'οννί, τ' ἄλλο τὸ πλὴν μέαλο, ἀπού 'χ' ἀντάρα 'ς τὴν κορφή καὶ καταχνιὰ 'ς τὴ μέση; Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐσὺ νὰ γίνης σύννεφο κ' ἐγὼ νὰ γίνω ἀντάρα

Πελοπν. (Κυνουρ.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Στεμν.) Συνών. ἀνταροῦσα. β) Νέφος Θράκ. (Μάδυτ.) Νίσυρ.

5) Ἀχλὺς, θάμβωσις τῶν ὀφθαλμῶν Θράκ. (Αἰν.) 6) Λυκόφως ἢ λυκαυγές, ἀμυδρὸν πῶς Κρήτ. (Μεραμβ.)

άνταραιά ἡ, ἀμάρτ. ἀδαραῖα Λέσβ. ἀνταρκὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀνταραιά = κάλως, σχοινίον πλοίου. Πβ. Σχολ. εἰς Ὀππ. Ἀλ. 1,227 «κάλως δὲ τὰ ἄρμενα, τὰ λεγόμενα ἀνταραιαί».

1) Εὐλινον ὑποστήριγμα κλημάτων ἢ κλάδων δένδρου Λέσβ. : Ἀπ' τοῦ χτισινὸ τοῦ οἴφ'να ἔσπασαν πουλλὰς ἀδαραῖες.

2) Κατὰ πληθ., οἱ τοῖχοι ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ τόξον, ἡ καμάρα τοῦ δωματίου Κύπρ.

άντάρεμα τό, ΓΒλαχογιάν. Μεγάλ. χρόν. 85.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταρεύω.

Ταραχὴ, θόρυβος : Τὸ πρῶτο κανόνι ἔπεφτε καὶ τότε ἐγὼ μέσ' 'ς τ' ἀντάρεμα τῶν ὄλων ἔλυσα τὰ παλαμάρι. Συνών. ἀνταρεμός.

άνταρεμός ὁ, ΠΒλαστοῦ Ἀργῶ 302.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταρεύω.

*Αντάρεμα, ὁ ἰδ.: Ποίημ.

Δρασκελῶντας σὰν ἀγρίμι μὲ γρουξιά κι ἀνταρεμὸ
τρέχει ὁ Χάρως μακελλάρις ματωμένος . . .

ἀντάρευτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδάρευτος Σῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. *ἀνταρευτός < ἀνταρεύω ἀναβι-
βασθέντος τοῦ τόνου καὶ νομισθέντος τοῦ ἀρκτικοῦ α ὡς
στερητ. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

*Ακίνητος: Εἶν' ἀδάρευτο τ' ἄστρο τῆς τραμονδάνας.
Συνών. ἀκίνητος 1.

ἀνταρεύω Ἡπ. Σκῦρ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.
ἀνταρεύον Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνταρεύον Εὐβ. (Κύμ.) ἀδαρεύω
Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) ἄδαρεύω Ἄνδρ. Μέσ. ἀνταρεύο-
μαι Βιθυν. (Κατιρ.) Κοινπλ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Βυτίν.
Καλάβρυτ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ. κ. ἀ.) — Λεξ. Αἰν. Βυζ.
ἀδαρεύομαι Λευκ. Πελοπν. (Οἶν. Τρίκκ.) Προπ. (Κύζ.)
ἀνταρεύομαι Πελοπν. (Μαζαίικ.) ἀδαρεύομαι Πελοπν.
(Λακων.) ἀδαρεύομαι Θράκ. (Αἰν.) Σάμ. Σκόπ. ἄνταρεύ-
ομαι Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάρα. Τύπ. ἀνταρεύω (θορυβῶ)
ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. στ. 947 (ἐκδ. Hesselings) ἐν Λαογρ.
3 (1911) 580.

Α) Ἐνεργ. 1) Ταράσσω τινά, ἐμβάλλω εἰς ἀνη-
συχίαν τινά Ἄνδρ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Μάν.) κ. ἀ. — Λεξ.
Μ. Ἐγκυκλ.: Μᾶς ἀδάρευε μὲ τὸ τηλεγράφημά του Κεφαλλ.
Ἦρθεν αὐτὸς καὶ μᾶς ἀντάρευε Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἠδάρευες
τὸν κόσμον μὲ τοῖς φωνέσ σου Ἄνδρ. 2) Ἐνεργ. καὶ μέσ.
κάμνω θόρυβον, θορυβῶ Εὐβ. (Κύμ.) Λευκ. Πελοπν.
(Βούρβουρ. Λακων. Τριφυλ. κ. ἀ.) — Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ.:
Μὴν ἀνταρεύης τόσον πολὺ νὰ μὴ μοῦ ξυπνήσης τὸ παιδί
Κύμ. Μὴν ἀνταρεύης, κάθισε καλὰ Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἀκουσα
κι ἀδαρευόσαστε Λακων. Γιὰ μὴν ἀνταρευόστε ν' ἀκούσωμε
ποιὸς εἶναι Πελοπν. Τὴν ἀκούω κι ἀνταρεύεται, φαίνεται πῶς
συνυρξίεται Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. || Ἄσμ.

Σὰ θάλασσ' ἀδαρεύεται, σὰ κῦμα δέρν' ὁ νοῦς τση

Λευκ. 3) Περιπλέκω τινά εἰς τι Ἡπ.: Θὰ τὸν ἀντα-
ρέψω. Συνών. μπερδεύω.

Β) Μέσ. 1) Κινοῦμαι ζωηρῶς Σίφν.: Μέσ' ὅς τὸ
σπίτι ἄνταρεύεται ὁ δεῖνα. 2) Κραυγάζω Πελοπν. (Βυτίν.
Καλάβρυτ. Μαζαίικ. Σουδεν. Τρίκκ. κ. ἀ.): Τί ἀδαρεύεται
πάλι αὐτός; Τρίκκ. Μὴν ἀνταρεύσαι ἔτσι! Μαζαίικ. 3)
Φλυαρῶ Πελοπν. (Βυτίν.): Μὴν ἀνταρεύσαι καὶ δὲν ἡξέρεις
τί λές. 4) Φιλονικῶ, ἐρίζω Πελοπν. (Μαζαίικ. Μεσσ.
Οἶν. Τρίκκ. κ. ἀ.) — Passow Carm. popular. 351,2: Μὴν
ἀνταρευόσαστε Μεσσ. Ἀδαρευτήκαμε Τρίκκ. || Ἄσμ.

Ἔνα πουλλὶ θαλασσινὸ κι ἄλλο πουλλὶ βουνήσιον
μαλώνει κι ἀνταρεύεται καὶ λέγει τοῦ βουνήσιον

Passow ἐνθ' ἀν. 5) Ταράσσομαι Κεφαλλ. Σάμ. — Λεξ.
Βυζ.: Ἀδαρευτήκανε χωρὶς λόγο Κεφαλλ. Ἀδαρεύ'κα σὰν
ἄκ'σα τοῦ βρόδου Σάμ. 6) Δεικνύω ἐνεργητικότητα
Βιθυν. (Κατιρ.) Προπ. (Κύζ.) — Λεξ. Αἰν.: Ἀνταρέψον δὰ
κοιμάτι Κατιρ. 7) Προσπαθῶ, ἐπιχειρῶ Σκόπ.: Τί
ἀδαρεύει νὰ κάν'ς; Σκόπ. 8) Δεικνύω ἐπιθυμίαν Κωνπλ.:
Ἀνταρεύτηκε κι ὁ γέρωσ νὰ ἴθῃ πεζὸς μαζί μας. 9) Ἀνα-
μειγνύομαι, περιπλέκομαι Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Κεφαλλ.:
Ἀνταρεύτηκαν στήν προξενιά πολλοὶ ἄνθρωποι Ἡπ. Ὅσ' αὐτὴ
τὴ δ'λαῖα ἀνταρεύκαν πουλλοὶ Ζαγόρ. || Φρ. Ἀδαρευμένη
δουλειά (περίπλοκος ὑπόθεσις. Συνών. φρ. μπερδε-
μένη δουλειά) Κεφαλλ. 10) Καλύπτομαι ὑπὸ ὁμίχλης
Θράκ. (Αἰν.) Συνών. ἀνταρώνω. 11) Καλύπτομαι

ὑπὸ ἀχλὺος, θαμβώνομαι, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν Θράκ. (Αἰν.)
Συνών. θαμπώνω.

Πβ. ἀνταρίζω.

ἀνταρίζω πολλαχ. ἀδαρίζω Κρήτ. ἀνταρίζον
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Καλοσκοπ.) ἀδαρίζον
Θράκ. (Αἰν.) ἄνταρίζον Μακεδ. ἄδαρίζω Θράκ. (Σαρεκκλ.)
Μέσ. ἀνταρίζομαι Νίσυρ. ἀδαρίζομαι Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀντάρα.

Α) Μετβ. 1) Συνταράσσω, προκαλῶ ἀνησυχίαν,
ἀναστάτωσιν, τρόμον πολλαχ.: Μὴν ἀνταρίζης τὸ παιδί.
Ἀνταρίστηκε ἡ γειτονιά ἀπὸ τὸ φορτικὸ ποῦ ἔγινε. Οἱ κόττες
εἶδαν τὸ σκύλλο κι ἀνταρυστήκανε πολλαχ. Ἐρχονται
σιγμὲς ποῦ ἡ ψυχὴ τῆς ἀγορεύει κι ἀνταρίζεται ΚΧατζο-
πούλ. Πύργ. Ἀκροπότ. 24 || Ἄσμ.

Οἱ κάμποι ἀνταρίζονταν, τὰ πέλαγα βογγοῦσαν

Ἡπ. — Ποίημ.

Τί εἶναι τὸ κακὸ ποῦ ἀντάρισε τὰ Γιάννενα τὸν κάμπο;
ΚΠαλαμ. Βωμ. 94.

Χτυπεῖται κατακέφαλα, ξυπνᾷ ἀνταρυσμένη

ΕΣτρατοῦδ. Κρητικ. ἐμπνεύς. 51. 2) Προξενῶ βλάβην
εἰς τι, καταστρέφω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τὸν ἀντάρισαν
τὸν κῆπον. Θὰ σὶ ἀνταρίσων, κάμι καλὰ. β) Θρυμ-
ματίζω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τ'ς ἀντάρισαν τὸν κιφάλ'.

γ) Φονεύω Στερελλ. (Αἰτωλ.): Θὰ σὶ ἀνταρίσων. 3)
Καθιστῶ τι ὁμιχλώδες, ζοφερόν πολλαχ.: Θὰ τ' ἀνταρίσῃ
τὸ σπίτι ὁ καπνός. Καὶ ἀμτβ. καθίσταμαι ὁμιχλώδης,
ζοφερός: Ἀντάρισε τὸ σπίτι πολλαχ. Τὸ β'νὸ ἀντάρισε
Ἡπ. (Ζαγόρ.) Ἀδαρυσμένος καιρός Κρήτ. κ. ἀ. || Ἄσμ.

Ἀνταρίσανε τὰ βουνά, συννέφιασαν οἱ κάμποι

Ἡπ. — Ποίημ.

Κοιμήσον καὶ γιὰ σένα κλώθ' ἡ μοῖρα σου

ὅς τ' ἀνταρυσμένο ἐπάνου, ὅς τὸ ψηλὸ βουνὸ

ΚΠαλαμ. Τραγοῦδ. Πατρ. 6.

Β) Ἀμτβ. 1) Εὐρίσκομαι ἐν τρικυμιώδει κατα-
στάσει, ἐπὶ θαλάσσης σύνηθ.: Ἡ θάλασσα ἀντάρισε. Θά-
λασσα ἀνταρυσμένη πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἡ θάλασσα ἀντάρισε καὶ τ' εἶν' ὁ ἀνταρυσμός της;

Κωνπλ. — Ποίημ.

Ἐρωτα, ποῦ μ' ἐβύθισες ὅς αὐτὰ τ' ἀγριεμένα,

τ' ἀνταρυσμένα πέλαγα, ἔλα νὰ μ' ὁρμηγένης

ΣΠερεσιάδ. Σκλάβ. 83. 2) Θαμβώνομαι Μακεδ. Θράκ.
(Σαρεκκλ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2,172: Ἀντάρισαν τὰ μά-
τια μ' Σαρεκκλ. || Ποίημ.

Βαρὲὰ σπαράζει φοβερὴ ὅς τὸ χέρι τοῦ Λαμπέτη

ἡ κάρα τ' Ἀστραπόγιαννου, τὸ μάτι ἀνταρυσμένο

τοῦ σκοτωμένου τρεῖς φορὲς ἀνεβοκατεβαίνει

καὶ βασιλεύει σκοτεινὸ

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. Συνών. θαμπώνω.

Πβ. ἀνταρεύω.

ἀντάρισμα τό, Παξ. — ΜΤσιριμῶκ. Ἐκ βαθ. 68
ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 49.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀνταρίζω.

1) Ταράχῃ, θόρυβος Παξ. — ΚΠαρορ. ἐνθ' ἀν.: Ἦρθαν
ἀπὸψε νὰ μᾶς κλέβουνε τσοὶ κόττες, ἀπάνω ὅς τὸ ἀντάρισμα
δὲν ξεφύγανε κι ἀνεβήκανε ἄνω ὅς τὴν ἐλαῖα Παξ. Μέσα
ὅς τὸ σπίτι ἀκούγεται κάποιο ἀντάρισμα, ἔπειτα οὐρνεὶ κάθε
θόρυβος ΚΠαρορ. ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀνταρυσμός.

2) Μεταφ. ζόφος, σκοτεινίασμα ΜΤσιριμῶκ. ἐνθ' ἀν.:
Ποίημ.

Νοιώθω τοῦ χινόπωρου τὴν ἀνταρυσίλα,

καταχνιά κι ἀντάρισμα καὶ ψυχῆς μαυρίλα.

